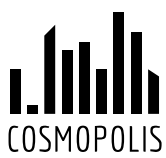

Mary Ellen Taylor

STARÉ SÍDLO

Mary Ellen Taylor

STARÉ
SÍDLO

Přeložila Barbora Klasová

Text copyright © 2020 by Mary Burton

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Barbora Klasová, 2021

Cover photos © Arne Beruldsen, Ortis, R-studio / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3087-0

Zahrada je sérií proher vedle pár ojedinělých vítězství –
stejně jako to chodí v životě samotném.

May Sartonová, básnířka

PROLOG

Úterý 5. dubna 1994

Trenton, New Jersey

Oliviino mládí dostalo první velké trhliny na podzim roku 1940. V Evropě zuřila válka a v Tichomoří už začalo rašit podhoubí pro další velkou explozi. Zatímco světové události zapouštěly své kořeny stále hlouběji do její nevinnosti, ona se zoufale snažila kypřit a načechrávat půdu v bláhové víře, že by se jí ještě mohlo podařit zasít semínka nových snů a tužeb. Jenže eroze a sesuv půdy pokračovaly dál, až nakonec klopýtla a růžové brýle jí navždy spadly z nosu.

Nyní seděla u nemocničního lůžka a svírala v dlaních drobnou bledou ruku umírající přítelkyně, která poprvé nebyla sevřená v pěst a připravená k boji. Byla protkaná modrými žílymi se znatelnými vpichy, které v nich zanechali lékaři a sestry. Dávná přítelkyně působila klidně, jako kdyby svou smrt už vítala.

Přesně to přináší věk těm, kteří mají štěstí. Jak se život postupně loučí s mládím a vitalitou, zároveň mírní smutky a žal a občas možná i vymění pár ďáblů za anděly.

Přítelkyně měla úzkou tvář plnou hlubokých vrásek a její dříve šlachovité tělo bylo vyhublé na kost. Husté kaštanové vlasy jí prořídly a postupně zbělely stejně jako její papírově tenká kůže. Z ka-

paček jí do těla proudila sedativa a analgetika, zatímco monitory potichu pípaly. Žaluzie byly zatažené, aby ji světlo nebodalo do očí. Poslední dny své umírající přítelkyně si dokázala představit na spoustě míst, jen ne v téhle tmavé sterilní místnosti, která byla tak vzdálená od jejího domova v bujně přírodě pohoří Blue Ridge.

Olivia téměř zalitovala, že sem přijela a možná přijde o představu energické silné dívky, která byla zvyklá riskovat při jízdě v každé ostré zatáčce. Zatímco se snažila uchovat ve svém srdci vzácné vzpomínky a ignorovat ničivé následky rakoviny, představa, že by svou přítelkyni měla teď opustit, jí působila takovou bolest, až to její stará ramena téměř nedokázala unést.

Po chvíli jí spadla víčka a ona seděla v tiché meditaci, dokud neucítila, že se dlaň v její ruce lehce pohnula. Procitla a pohlédla přímo do uslzených modrých očí.

„Vy jste přišla,“ vypravila ze sebe s námahou slabým hlasem.

Olivia se usmála, pevně rozhodnutá nepoddat se smutku. „Samozřejmě.“

„Je s vámi i moje dcera?“

„Ano. Přivezla mě sem. Oči už mi nedovolí řídit mimo oblast našeho městečka.“

„Jak se má?“ zeptala se, aniž jakkoli zareagovala na Oliviina slova o vlastních potížích.

„Dospěla v úžasnou ženu.“

„To je dobře.“ Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho, které přerušovalo jenom pípání monitoru. „Děkuju, že jste se o ni postarala.“

„Ty jsi udělala totéž pro mě, pamatuješ? Postarala ses o mou vnučku, když to nejvíce potřebovala.“

„Jak se má?“

„Právě se jí narodilo druhé dítě.“

Vybavila si ten jediný odvážný čin, který obě ženy před půl stoletím spojil. Riskovaly navzájem zdraví i život a sdílely spolu tolik tajemství.

Úzké obočí se zachmuřilo. „Neberte si tajemství s sebou do hrobu, paní Olivie. Víte stejně dobře jako já, že takové věci připoutají duši k zemi,“ vypravila ze sebe.

Olivia za ta léta uzamkla hluboko ve svém vědomí tolik vzpomínek, až se jí navzájem propletly. Obávala se, že kdyby za jednu z nich zatáhla, uvolnily by se všechny najednou. Doznání může být dobré pro duši, z jejího pohledu by to však k ničemu jinému nebylo. Její tajemství posloužilo svému účelu, a pokud jeho uchování znamená, že duše bude navěky připoutána k zemi, budiž.

KAPITOLA JEDNA

SADIE

Úterý 15. března 1943

Bluestone, Virginie

Pohoří Blue Ridge

Když se potřebujete skrýt, pomáhají tři triky. Zaprvé je důležité dýchat tak povrchně, jak jen to jde. Pokud to člověk dělá správně, chřípí se mu téměř nepohne a dech má stejně mělký jako je mělká řeka James uprostřed parného léta. Dobrý králík je kromě toho schopný ovládnout tlukot srdce a nedovolit, aby mu hlasitě bušilo a naráželo do žeber. Takové zvuky totiž mají tendenci rozléhat se mimo hranici těla.

A třetí trik, neméně důležitý, je upírat oči dolů. Nikdy nesmíte sledovat toho, kdo vás honí. Liška třeba králíka nemusí zpozorovat, ale vycítí jeho pohled se stejnou jistotou, jako kdyby jí někdo poklepal na rameno.

Sadie Thompsonová se krčila za hustým keřem zimolezu, jehož křivolaké větve obepínaly velký pařez spadlého dubu. Srdce jí zrychleně tlouklo v hrudi a naráželo do žeber s takovou vehemencí, až lapala po dechu. Byla z formy a kilometr a půl dlouhý

běh lesem od starého pick-upu si vybral překvapivou daň. Před lety by takovou vzdálenost uběhla jako srna, dvakrát tak rychleji a ani by se nezapotila.

Na pohoří Blue Ridge se pomalu snášel soumrak, který skryl celou zem pod inkoustovou temnotou. Pokud skrz husté a temné dešťové mraky pronikalo trochu měsíčního svitu, zachytily ho koruny stromů. Zahoukala sova. Vysoká zvěř vyplašená jejím nevídaným vpádem se rozprchla po lese.

Špatná viditelnost Sadie vyhovovala. Byla zvyklá cestovat v noci a důvěrně znala všechny kopce a údolí v nelsonském okrese. Otec Sadie i její bratry učil, jak se proplétat po úzkých vedlejších silnicích, širokých tak akorát pro jedno auto. Nebylo to jednoduché, ale přesně takové trasy si volili pašeráci alkoholu, když se potřebovali vyhnout zákonu. Otec je nutil, aby si zapamatovali každou ostrou zatáčku a aby uměli chodit po starých indiánských stezkách, které protkávaly úbočí hor. Taky jim ukázal odlehlé jeskyně, kde se dal nejlépe načerno pálit alkohol ze zkvašeného ovoce. Ona a celá její rodina znali dopodrobna všechna zákoutí téhle části Virginie a dokázali by v nich zůstat skrytí před vnějším světem navždycky. Pokud by chtěli.

Sadie přitiskla tvář k vlhkému listí a chvíli jí trvalo, než se jí podařilo setřást přetrvávající paniku, která ji přinutila řídit se bezhlavě temnou nocí. Poblíž se ozývali cvrčci a přes ruku jí přešel pavouk, ona ale na nic z toho nemyslela. Měla před sebou větší problém.

Šerif Kurt Boyd přijel před hodinou do domu její matky a s největší pravděpodobností se chystal Sadie zatknout za pokus o vraždu – nebo dokonce vraždu, jestli se z toho ten chlap nevyliže. Sadie toho, co udělala, ani za mák nelitovala, teď si ale přála, aby byla při výkonu své pomsty chytřejší.

Musela z matčina domu utéct a neměla ani čas si zabalit věci nebo dát předtím, než se vyřítila k pick-upu, spícímu dítěti aspoň pusu na rozloučenou. V autě zařadila neutrál a s největší opatrností, aby nedělala zbytečný hluk, se kodrcala z kopce dolů. Teprve tam nastartovala. Šerif ale musel zaslechnout jeho zvuk, protože za ní hned vyrazil. Jela tak daleko, jak jí to starý chladič dovolil, potom se ale začal vařit a ona neměla času nazbyt.

Divoce máchala rukama a pracovní boty ji dřely do nateklých nohou, když se řítila k houštině, zatímco se k ní Boydův dodge nezadržitelně blížil. Nejdřív si myslela, že by to mohla vzít přes kopec starou indiánskou stezkou, ale Boyd už tenhle trik znal a určitě by přejel na druhou stranu a tam si na ni počkal. Takže jí nezbylo nic jiného než se schovat v hustém porostu.

Rozhodla se na Boyda počkat a možná se později vrátit k autu a zkontrolovat, jestli už motor natolik vychladl, aby s ním mohla jet dál. Jejím cílem bylo dostat se do Charlottesvillu a odtud odjet vlakem tak daleko od Bluestonu, jak jen to půjde.

Zatímco ležela ukrytá ve křoví, vrčení motoru bylo čím dál hlasitější. Poznala bručivý zvuk šerifova auta, které se pomalu sunulo po silnici. Tušil, že je někde poblíž. Možná nepatřil k těm nejchytřejším, ale znal indiánské i důlní stezky a nejrůznější skrýše stejně dobře jako ona.

Za pár vteřin se objevila záře z reflektorů. Přitiskla se břichem ještě těsněji k vlhké půdě, drobná prsa stále plná mléka jí obepínala jednoduše střižená košile. Byla příliš zvědavá, a tak nenápadně vykoukla z úkrytu, odkud zahlédla šerifovu tlustou postavu, jak prochází před předními světly svého vozu. Zastavil se s našponovanými nohama a s masitou pravou rukou zaháknutou za opasek. Do tváře mu neviděla, ale dokázala si představit, že se mračí. Boyd si

vždycky myslel, že přemýšlivý člověk se nepotřebuje ani moc usmívat, ani moc mluvit. Bylo to jen dobře, protože když otevřel pusu, nikdy z ní nic kloudného nevypadlo. Tmu prořízl paprsek baterky, jen pár centimetrů nad ní.

„*Blbej jak bedna kytu*,“ vtipkoval o šerifovi její bratr Johnny.

Její druhý bratr Danny se vždycky rozesmál. „*Toho bych obalamutil i ve svůj nejslabší chvíle*.“

Při vzpomínce na Johnny a Dannyho se jí sevřelo hrdlo hlubokým smutkem, o němž pochybovala, že ji někdy opustí. Bože, jak se jí po těch dvou stýskalo.

„*Nepřemýšlej teď o mně*,“ zaslechla v duchu Johnnyho hlas. „*Zaměř se na Boyda*.“

„Jo,“ přidal se hned Danny. „*Je to hlupák, ale taky zloduch, a i porouchané hodiny ukazují dvakrát za den správný čas*.“

Byla to rozumná rada. O své bratry a dcerku se bude strachovat až ve chvíli, kdy bude v bezpečí. Teď se musí zbavit Boyda.

Co se tomuhle muži zákona nedostávalo na chytrosti, doplnil svými stopovacími schopnostmi. Ten chlap byl snad napůl bloodhound. Státní moc povolávala Boyda na pomoc, když utekl vězeň v okruhu pětadvaceti mil. Dokonce ho volali i farmáři, když jim koťot zabíjel dobytek. A v době voleb vyčuchal vždycky dost nezákonných palíren, aby tím potěšil leccjakého fanatického vyznavače bible.

Její otec si to nikdy nebral osobně, když Boyd pátral po načerno vypáleném alkoholu. Boydovým úkolem bylo vypátrat nelegální palírnu a otcovým ji dobře ukrýt. Každý se snaží nějak přežít. Podle Sadie měl ale Boyd v sobě cosi zlověstného. Vězni, které přivedl zpátky do cely, měli obvykle jeden nebo i dva monokly. Vždycky u toho došlo k nějakému záhadnému úrazu, a když Boyd mával obuškem směrem k palírně, pokaždé si u toho pískal veselou melodii.

Boydovy boty se s křupáním nořily do měkké hlíny a listí, zatímco přecházely zhruba ve vzdálenosti šesti metrů od ní. „Sadie, vím, že jsi tady, děvče. V těchhle místech se obvykle ukrývali i tví bratři. Nemá to cenu, vylez ven. Neublížím ti.“

Když byla malá, vždycky si s brášky hrála v dolíku na králíka a lišku. Ona představovala králíka, protože byla nejmenší – ale taky protože se uměla dobře ukrýt v malých nenápadných prohlubních a dokázala tam zůstat zcela potichu a poslouchat, jak se smích jejích bratrů postupně proměňuje ve zklamání, když svého malého králíčka nedokázali najít.

Sadie zavřela oči a snažila se silou vůle zpomalit dech i tlukot srdce. Tvář tiskla i nadále pevně k zemi.

Jsem jen lístek na větvičce, pomyslela si.

„Tady není nic důležitého!“ chtělo se jí zakřičet. „Pokračujte klidně dál, šerife Boyde.“

Jeho kroky se stále přibližovaly k místu jejího úkrytu. Boydovo zrychlené oddychování svědčilo o tom, že ani on už není zvyklý běhat. Byl o dobrých patnáct centimetrů vyšší než ona, ale nebyl stavěný na sprint, obzvlášť ne v tomhle hornatém zapadákově.

Sadie a její bratři byli zvyklí toulat se v horách stejně jako Čerokiové, Siouxové, Irokézové a němečtí a skotští osadníci, kteří sem přišli po nich. Když zrovna nenesla vodu do domu, vlekla pytle s obilím a cukrem nebo krabice se zavařovacími sklenicemi naplněnými pálenkou. Už jako malá holka dokázala vytáhnout z potoka dvě vědra s vodou, aniž vyšpláchla jedinou kapku. Žádná slečinka nebyla tak silná jako Sadie, na druhou stranu o sobě nikdy neprohlašovala, že je něčím výjimečná.

„No tak, Sadie, vylez,“ opakoval šerif Boyd. „Nic se ti nestane.“

Šerifův hlas byl obalený vrstvou medu, na jeho lži ale nic slad-

kého nebylo. Kdyby ji našel, nasadil by jí pouta, jak jí aspoň stokrát vyhrožoval. Tentokrát by ji ale odvezl do Lynchburgu a dohlédl by na to, aby doktor Carter zařídil, že už nikdy nebude mít žádné děti.

Pevně stiskla oči a v mysli zabloudila ke své krásné malé holčičce, která teď spala v kolébce. Jen silou vůle potlačila slzy a smutek. Neopustila své dítě proto, že by chtěla. Bohužel se všechno zvrtilo a ona neměla jinou možnost. Mohla se jen utěšovat vědomím, že holčičce bude v matčině péči dobře – možná dokonce i líp.

Šerifův dech se zpomalil a ozvalo se zakřupání, jak mu pod velkými chodidly praskl nějaký klacík. Křoví kousek od ní se pohnulo. Představila si jeho velké ruce, jak se prodírají větvemi, rozhrnují listí a vzápětí ji pevně popadnou za límec.

Jsem jen komár. Malý brouček na kmínku. Tak malý, že si ho nikdo ani nevšimne.

„Nemyslíš, že už jsi mámě způsobila starostí a zklamání dost? Copak nemáš strach o své bratry a o toho malého parchanta, co jsi jí tam nechala?“

Zpoza zavřených víček jí vyhrkly slzy. Možná je jednou z nejhorších dcer, v jakou máma může doufat. Rozhodně se ale nenechá tímhle buranským šerifem vyprovokovat kvůli vlastním chybám a vyhnat z úkrytu jak vyplašená křepelka.

„Jsi nešťastnice,“ dodal šerif s hlubokým povzdechem. „Děláš jen problémy.“ Když spílání a výčitky nepomáhaly, přeřadil zpátky na smírlivější tón. „Bylo by ti mnohem líp, kdybys mi dovolila, abych ti pomohl. Vzal bych tě k soudci a přimluvil bych se, aby byl mírný. Všichni přece víme, že jsi toho chlapa nechtěla přejet. Byla to nehoda. O tom není pochyb.“

Jeho slova pronikla pevnou obrannou hradbou a ona cítila, jak se jí hrdlo sevřelo vzlyknutím. Do očí jí vhrkly další slzy. Pevně

stiskla rty. Bůh ví, že to nehoda nebyla. Kdyby dostala šanci, udělá to znovu.

Čas pomalu plynul a ona dál naslouchala jeho dechu. Udělal další krok jejím směrem a k nosu jí dovanula vůně laciné vody po holení.

Znehybněla a vši silou se snažila na Boyda nemyslet. Šerif dneska v noci malého králíčka nenajde.

„Do háje, Sadie. Já tě stejně chytну.“ Boyd zamumlal řadu nadávek a svou tirádu ukončil výhrůžkou, že se stejně usmaží v pekle. „Postarám se, aby soudce poslal tu tvou hubenou prdel na pěkně dlouho do lochu.“

Listí mu zašustilo pod nohama, když se otočil a zamířil zpátky k silnici a svítícím reflektorům.

Vztekle prásknul dveřmi, a když zařadil jedničku, motor zaprskal, jako když si starý chlap po ránu odkašlává. Zřejmě mu prokluzovala spojka. Několikrát mu říkala, že se spojka opotřebovává, ale podobně jako ostatní v tomhle údolí nebral její rady moc vážně. Konečně se gumové pneumatiky daly do pohybu, Boyd přeřadil z jedničky na dvojku a s rachotem se rozjel do noci jako vrčící stařec.

Přestože byla v pokušení se konečně pohnout, zůstala přitisknutá k chladné zemi. Pravá paže, kterou měla strčenou pod tělem, jí zmrtvěla, a teď jí v ní začalo brnět, jako kdyby ji do kůže píchalo tisíce jehliček. Nebylo to poprvé, co měla přimáčknutou ruku, a v minulosti už jí určitě bylo i hůř.

Nad hlavou jí zahoukala sova, která pronásledovala králíka. Ten však skočil do vykotlaného kmene stromu kousek od ní. Sadie se musela nad tou ironií usmát.

Věděla, že Boyd je lstivý parchant, a nepřekvapilo by ji, kdyby se sem po chvíli vrátil pěšky.

Když konečně zvedla hlavu, měsíc se vyšplhal na noční oblohu, mraky se rozestoupily a odhalily bezpočet překrásných hvězd.

Obrátila tvář k Polárce a potom se zvedla na kolena. Na chvíli znehybněla a znovu se zaposlouchala, jestli se neblíží Boyd, teprve potom si oprášila špinu z pracovního overalu a bratrový staré bavlněné pracovní košile. Byla to jeho oblíbená a za normálních okolností by byl naštvaný, ale teď válčil za mořem a jí bylo jasné, že košile je v dané chvíli tím nejmenším, s čím by si dělal starosti.

Pomalu se začala prodírat křovím směrem k silnici. Když se vydá doleva, dostane se na západ, zpátky do hor. Tam by se mohla sice snadno schovat, jenže zůstat ukrytá před Boydem by znamenalo proměnit lesy, které tak milovala, ve vězení. Třicet kilometrů na jih leželo město Charlottesville, kde bylo vlakové nádraží.

Strčila ruku do velké zadní kapsy a nahmatala peníze, které jí dala matka. Byla to matčina železná rezerva a jí teď kvůli tomu tížilo svědomí, jenže ona potřebovala aspoň tři dolary. „Vrátím ti to, mami.“

Sadie se vydala na pochod a jen občas se zastavila a zaposlouchala, jestli nezachytí zvuk šerifova auta. Zatímco pokračovala dál, jedinými zvuky bylo vrzání cvrčků a skřípání jejích bot na kamenné cestě.

„Bože můj, Johnny a Danny, kdybyste viděli, v jakém jsem zase průšvihu.“

„Vždycky jsi měla na průšvihy talent.“

Hlavou jí zněly hlasy obou bratrů. Dopisy od Johnnyho chodily až donedávna pravidelně. Ale Danny poslal od té doby, co narukoval do armády, jen pár pozdravů. Bála se, že je válka oba navždycky spolkne.

Při chůzi ji bolela ňadra a z bradavek jí začalo odkapávat mléko.

Její malá holčička už touhle dobou musí mít hlad. Ve srubu je naštěstí konzervované mléko a kukuřičný sirup. Máma si určitě bude vědět rady, co pro miminko připravit, aby netrpělo hladu. Máma ji nenechá na holičkách, i když ji Sadie zostudila svým hloupým chováním.

Na obzoru se objevily první náznaky svítání, slunce zabarvilo hory do sytě oranžových a žlutých odstínů. Ačkoli ten pohled byl nádherný, v dané chvíli pracoval proti ní.

Když prošla známou zatáčku, zahlédla na silnici dva blížící se reflektory. Podle plynulého zvuku motoru se nejednalo o Boydův dodge, jak ho ale znala, určitě obvolal každého, kdo má v okolí auto, a poslal ho, aby po ní pátral.

Nic nenechala náhodě a schovala se do křoví za krajnicí. Pronikavá vůně zimolezu jí dodala naději. Musí najít nový směr. Novou cestu.

Auto zpomalilo, přeřadilo na nižší rychlost a potom docela zastavilo. Nebyla dost rychlá. Řidič si jí všiml.

KAPITOLA DVA

LIBBY

Sobota 6. června 2020

Bluestone, Virginie

Říká se, že neštěstí chodí vždy ve trojici. Ve skutečnosti to však není tak docela pravda. Neštěstí totiž může chodit ve trojici, čtveřici, pětiici, ale klidně i v jakémkoli jiném počtu, který si zamane.

První dnešní smolná rána přišla společně s mohutným šťouchnutím do ramene a s hlasitým zakřičením do ucha: „Vstávej!“

Prudce se posadila vytržena z hlubokého spánku, přehodila malátně nohy přes okraj gauče a přitom převrhla prázdnou skleničku od vína odloženou na konferenčním stolku. Když se snažila odhrnout si z tváře pramen rozčuchaných tmavých vlasů, hlava se jí zatočila a zvedl se jí žaludek.

„Co se děje?“

„Vstávej, Libby! Do hodiny máš být na svatbě.“

Ten příšerný křik vydávala její přítelkyně Sierra Mancusová. Vyrůstaly spolu, bydlely hned vedle sebe, a dokud Libby nenaštoupila ve třinácti letech na internátní školu, tvořily nerozlučnou dvojici.

Libby měla v ústech sucho jako na poušti. „Jak to, že mi nezvonily budíky? Nastavila jsem si dva.“

„Ty dva, co jsem právě vypnula?“ Sierra se do Libby zabodávala pohledem. Blondaté vlasy měla stažené do uzlu, na sobě černou košili a kalhoty s praktickými botami na nízkém podpatku. Neklamná známka toho, že ji dnes čeká šichta v cateringu.

Oběma bylo jedenatřicet a obě si prošly ztrátami, které jim přvrátily život naruby. Sierra se musela vypořádat s tragédií, při níž jí loňského roku zemřel manžel na rakovinu, zatímco Libby srazily na kolena tři potraty a následný rozvod. Obě se vrátily do rodného Bluestonu, ke svým rodičům, kde se rozhodly vyčkat, než se rány osudu aspoň trochu zacelí.

Libby pohlédla na telefon a na růžový budík, který vlastnila už od základní školy. Na digitálním displeji svítilo 8:02. „Do háje.“

„Přistavila jsem vodu na kafe. A smažím vajíčka. Šup šup!“ Sierra zatleskala.

„Už běžím.“

Libby seskočila z postele a uháněla do malé koupelny. Rychle ze sebe stáhla dlouhé tričko na spaní, otočila kohoutek s horkou vodou a čekala, až trubky zarachotí a voda se ohřeje.

Její otec, doktor Allen McKenzie, pracoval třicet let jako místní pediatr. Nikdy neodmítl žádného pacienta, ani v závěru života, kdy byl sám nemocný. Zemřel před půlrokem.

Ačkoli si přísahala, že se nikdy do svého rodného města nevrátí, nakonec se odstěhovala k ovdovělému otci, aby se o něj postarala, a když zemřel, rozhodla se zůstat. Z ekonomického hlediska to dávalo větší smysl než bydlet v pronajatém bytě v Richmondu. Po rozvodu si s platem fotografky nemohla moc vyskakovat. Od ledna měla v plánu se co nejvíc sebrat, našetřit nějaké peníze a do

Vánoc se vrátit k opravdovému životu v opravdovém městě. Už měla za sebou šest měsíců, ale pořád se ještě necítila být dostatečně silná v kramflecích.

Konečně začala z vody stoupat pára a ona rychle vlezla pod horký proud. Zvýšená hladina adrenalinu ji po pěti minutách vyhnala ze sprchy ven, osušila se a zamířila do své bývalé ložnice.

Pokoj byl stejný, jako když z něj před třinácti lety odjížděla na univerzitu. Na stěnách visely stále tytéž plakáty s nápisem ZACHRAŇTE ZEMI! společně se snímkem panoramatu Montany od Anselma Adamse. V rohu stála pořád stejná postel s vysokým čelem a kašmírovým nachovým přehozem, který si koupila v Ikea, když jí bylo šestnáct. Jedna věc byla vrátit se domů, ale spát ve své první posteli pro ni bylo už příliš. Stejně divné by jí připadalo spát v ložnici rodičů anebo ve třetím pokoji, kde měl otec kromě postele i pracovnu. V patře se ukrývalo příliš mnoho vzpomínek spojených s problémovým manželstvím jejích rodičů. Tudíž jí zbýval gauč v obývacím pokoji.

Z otevřeného kufru na pečlivě ustlané posteli vyndala černé společenské kalhoty a bílou blůzu. Z rohu kufru vytáhla kartáč na vlasy a sepnula si je do hladkého ohonu. Jako další přišla na řadu taštička s toaletními potřebami, několika tahy si nanasla řasenku a rtěnkou si zvýraznila rty. Toaletní potřeby vrátila do kufru, vytřela koupelnu a pověsila ručník. V 8:12 to vypadalo, jako kdyby tu nikdo nebyl. Prostě dokonalé.

Bosa seběhla po schodech dolů a popadla brašnu s fotoaparátem, vklouzla do bot a přeběhla přes trávník k domu Mancusových. Rozrazila dveře do kuchyně.

„Používáš vůbec ten dům?“

Libby se usadila na židli a zavázala si tkaničky. „Právě jsem si dala v patře sprchu.“

Sierra před ni postavila hrnek s kávou, na modrý talířek nandala vajíčka a přistrčila ho před Libby společně s vidličkou. Na talíři byly kromě vajíček i jahody nakrájené na tenké plátky.

Libby si vajíčka nabrala a s uspokojením zjistila, že bílkoviny jsou právě to, co potřebuje. „Díky.“

Sierra jí nalila do velkého hrnku s logem Virginia Tech pomerančový džus. „Chováš se jako duch. Přicházíš tam a zase odtamtud mizíš bez jediné stopy.“

„Je to pořád hrozný pocit,“ řekla. „Léta jsem tam nebydlela.“

„Ale teď tam bydlíš.“

Usrkla kávy v zoufalé touze po pořádné dávce energie. „Vlastně to tak nevnímám. Mám pocit, že jsem tam pořád na návštěvě.“

Když její otec předchozího roku onemocněl, objednal si úklidovou službu a nechal vyházet spoustu zbytečných věcí, které během života shromáždil. Stěny byly nově vymalované na světle šedý odstín s jasně bílým lemováním. Do žádných větších projektů, jako je rekonstrukce kuchyně nebo koupelny, se však nepouštěl. Zřejmě si říkal, že nový majitel si to upraví po svém.

Zanechal jí vyčištěný dům, který byl nyní připravený vstoupit na trh s nemovitostmi. Chtěl, aby Libby dům prodala a z nabytých peněz si pořídila vlastní bydlení. Libby mu slíbila, že o tom bude přemýšlet, což vlastně až do dnešního dne dělala.

Sierra zavrtěla hlavou. „Bojíš se zapustit kořeny.“

„Už jsem je jednou zapustila, vzpomínáš? Nikdy ale nerostou moc hluboko.“

„Mohly by, kdybys jim v tom nebránila.“

Libby zvedla obočí. „Ty bydlíš nad garáží svých rodičů, Sierro. To taky nevypadá jako ideální řešení.“

„Alespoň tady ale *bydlím*. Přinejmenším jsem si vybalila tašky,“ poznamenala s úsměvem.

„Chci si nechat otevřená zadní vrátka.“ Ozvalo se oznámení příchozí zprávy a Libby zašátřala v kabelce po mobilu. Zpráva byla od nevěsty, která měla na dnešní svatbě hlavní roli.

Nevěsta Ginger: Na obzoru déšť. Potřebujeme přivést sluníčko.

Libby: Už vyrážím.

Nevěsta Ginger: Máma si dělá starosti. Říkala jsem jí, že nemusí.

Libby: Deštníky mám vždycky po ruce. Za půl hodiny jsem tam.

Libby popadla ze skříňky jednu z ovesných tyčinek, které tam skladovala paní Mancusová. „Jak to, že jsi ještě doma, Sierro? Neměla bys už prostírat stoly a připravovat lososové placky?“

„Rick si mě najal jako úklidovou čet, ne na prostírání,“ ušklíbla se. „Mohla bych jet s tebou?“

„Jasně. Ale musím vyrazit hned.“

„Máš všechny věci na focení?“

„Všechno je v brašně.“

Libby vždycky vymýšlela ty nejhorší scénáře už od páté třídy na základní škole. Možná to bylo způsobené matčíným zhoršujícím se psychickým zdravím a její následnou sebevraždou, která patrně ovlivnila i její duševní zdraví. Ať to bylo jakkoli, ráda si představovala všechny možné pohromy.

Když se třeba chystala nějaká událost nebo oslava, na které se těšila, sestavila si seznam věcí, které by jí mohly zabránit se jich zúčastnit. Během studií nedokázala usnout dřív, než měla hotové všechny domácí úkoly a připravené oblečení a konvici na ranní kávu. Máma její počínání z legrace komentovala slovy, že je to stejný přístup k životu, jako by si člověk pojistil pásek kšandami, což bylo pro Libby na denním pořádku. Společně s matkou neustále

plánovaly všechny možné zádrhele a drobná úskalí, zatímco kolem nich nepozorovaně kroužily ty veliké.

Díky dnešku si mohla poznamenat do výčtu nepředvídatelných událostí *spánek přes dvojí budík a vichřici*. K tomu ale musela přidat další eventuality, jako je třeba *uvíznutí v příkopu při vyhýbání se divoké zvěři, stržená silnice v důsledku vichřice nebo nedostatek benzínu*.

„Přijedeme určitě včas,“ snažila se ji uklidnit Sierra a hodila jí ještě jednu müsli tyčinku. „Ale raději už pojďme.“

Libby popadla brašnu s fotoaparátem a kabelku a spěchala k autu. Tašky položila na zadní sedadlo a sedla si za volant. Zatímco startovala, Sierra se posadila vedle ní a zapnula si bezpečnostní pás. Libby si také zapnula pás a přesvědčila se, že má plnou nádrž.

Vycouvala na silnici a potom pohlédla zpátky k domu. „Vypnu-la jsi kávovar?“

Sierra usrkla z kalíšku. „Jo. A taky jsem ho umyla a vytáhla ze zdi.“

„Bohudíky. Nerada bych, abyste kvůli mně vyhořeli.“

Sierra si sklopila stínítko a špičkou prstu přejela přes konturu rudých rtů dokonale ladících s jejími nalakovanými nehty. „Můžeš si ze seznamu odškrtnout *vypuknutí požáru v domě*.“

Libby s úsměvem zamířila po silnici lemované stromy na hlavní třídu, která byla jedinou dopravní tepnou ve městě.

Bluestone se se svými dvěma tisíci obyvateli choulil na úpatí pohoří Blue Ridge. V polovině osmnáctého století osídlili tuto oblast na samé hranici státu Virginie němečtí, angličtí a skotští přistěhovalci a po celou generaci byly farmy v okolí Bluestonu spojeny se světem pouze díky takzvané Cestě velkého vozu, první velké trase vedoucí ze severu na jih. Železnice nikdy až do Bluestonu nedosáhla, ale nakonec byla vcelku blízko vystavěna

mezistátní silnice. Zakládání vinic a sadů pro výrobu cideru přilákalo do této oblasti padesátníky a mileniály toužící po zklidnění životního tempa.

„Strašně se těším, až konečně uvidím Woodmont v celé jeho kráse,“ poznamenala Sierra. „Přede dvěma týdny jsem si to tam ani nestihla pořádně projít.“

„Udělalí obrovský kus práce na renovaci zahrad.“ Libby projela centrem města a přitom poctivě dodržovala omezenou rychlost, zrychlila až ve chvíli, kdy minula značku povolující 45 mil za hodinu.

Woodmont, který byl od svého vybudování v osmnáctém století pro veřejnost prakticky uzavřený, stál na pozemku o rozloze osmdesát hektarů rozprostírajícím se podél řeky James. Ezra Carter, který pozemek obdržel z rukou krále Jiřího II., nechal z ručně tvarovaných cihel vystavět dvouposchodový dům. Na Carterově farmě se nejdříve pěstoval tabák, ale později přešli na produkci pšenice, protože její ceny během sedmileté války prudce vzrostly. Díky praktickým schopnostem a umění dobře odhadnout vývoj trhu se rodina Ezry Cartera stala jednou z nejbohatších ve Virginii a zůstalo to tak po několik generací. Elaine Grantová, současná majitelka, se pustila do obrovské renovace celé nemovitosti, avšak proslýchalo se, že rodinné zdroje pomalu vysychají.

Když byla Libby ještě dítě, Woodmont se jednou za rok otevřel u příležitosti Týdne historických zahrad a ona sem po několik let za sebou s matkou jezdila. Už tehdy zahrady obehnané vysokou zdí vykazovaly známky stáří. Spousta dřevin i rostlin byla přerostlá, i když stále pěkná, ale potřebovala prořezat nebo nahradit novými výpěstky. Matka říkala, že zahrada volá po generální opravě. Libby v divokých a planých výhonech nikdy nespátkovala nedoko-

nalost. Pro ni byla zahrada vzácnou příležitostí k úniku od běžného života, kterou mohla sdílet společně s matkou.

Až do dnešního dne se tu svatby nikdy nekonaly. Nevěsta Ginger Reeseová ve Woodmontu vyrostla, hrála si na zahradách, o které její rodiče pečovali. Její otec byl správcem pozemků, zatímco matka Margaret dohlížela na dům. V současné době pozemky spravoval její bratr Colton, dům měla však i nadále na povel jejich matka.

Dnešní svatba byla pro toto venkovské sídlo určitou zátěžovou zkouškou. Ginger vypátrala Libby přes její webovou stránku, kde nabízela svatební fotografie, a najala si ji zejména proto, že byla z nedalekého Bluestonu a Woodmont znala. Ginger pracovala jako lékařka v charlottesvillské porodnici. A její snoubenec Cameron Walker byl chirurgem v univerzitním lékařském centru.

V dálce zahřmělo. „Objednala si Ginger bílý stan?“ zeptala se Sierra.

„Ne. Prohlásila, že objednáním stanu by kvůli zákonu přitažlivosti přivolala déšť,“ odpověděla Libby.

„Děláš si legraci?“ Sierra zavrtěla nevěřičně hlavou. „Jestli vážně takhle funguje pravidlo přitažlivosti, asi bych si měla někde stěžovat. Nikdy jsem ničím nedala najevo, že chci, aby můj život dopadl zrovna takhle.“

Libby se nedokázala Sieřině ironické poznámce obtěžkané pořádnou dávkou hořkosti smát. Ona taky nesnila o tom, že bude prožívat jeden potrat za druhým, rozvede se a záhy pohřbí otce. A přesto se na ni podobné karamboly hrnuly jeden za druhým a jen dokazovaly, že smůla si žije podle vlastních pravidel.

Vrcholky hor se ztrácely v mracích. „Tak už dost s tím optimismem.“

„Včera byla pravděpodobnost deště dvacet procent,“ pokračovala

Sierra a pohlédla na displej telefonu. Vzápětí zvedla obočí. „Dneska je rovných padesát.“

„Myslíš, že máme šanci nad tou předpovědí zvítězit?“

Sierra zavrtěla hlavou.

Libby zahrnula na menší silnici a projela kolem rozlehlé vinice, kterou před lety nechal vysázet newyorský investor, s nímž se nikdo z místních nikdy nesetkal. Za vinicí se táhly dlouhé ploty a zvlněné kopce, na nichž se pásly krávy.

Lidé závislí na GPS měli často problém Woodmont najít. Před dvěma týdny, když si to sem Lilly přijela prohlédnout, minula poslední odbočku o několik kilometrů. Trvalo jí dobrých deset minut, než se jí podařilo vrátit se na správnou cestu, a pak konečně uviděla cihlové sloupy obklopené bohatě kvetoucími žluto-fialovými maceškami.

Teď už si byla jistá směrem, a tak projela poslední zatáčkou a zahrnula na dlouhou příjezdovou cestu pokrytou štěrkem a lemovanou bílými duby pocházejícími z doby války v roce 1812. Podle její matky se stromy sázely podél cest záměrně, protože spotřebovaly spoustu vody a udržovaly cesty i v období silných dešťů suché.

Před sebou spatřila cihlový dům s rozsáhlou zahradou na východní i západní straně. Mnohé květiny typické pro duben a květen už pomalu odkvétaly, ale slunečnice, hledíky a cínie byly svěží, jasné a zářící barvami.

Následovala šipky k parkovišti na čerstvě posekaném trávníku. Stály tam dva cateringové vozy, Gingerino volvo, modrá dodávka a červený pick-up. Nevěsta se strojila v hlavní budově. Ve svých jedenačtyřiceti letech se Ginger rozhodla, že nebude mít družičky, takže by ranní fotografování mělo být jednoduché.

Libby vystoupila z auta a vzala si ze zadní sedačky fotoaparát.

Když zavírala dveře, zvedl se vítr a mezi stromy zavál svěží vánek. Pohlédla směrem k řece a v dálce spatřila hustý pás šedých mraků.

„Jdeš dovnitř?“ otočila se na přítelkyni.

„Jo. Potřebuju najít kuchyni.“

Libby si pověsila kabelku i brašnu přes rameno a v duchu zauvažovala, jestli by měla z kufru vyndat náhradní deštníky. „Určitě se ještě uvidíme.“

„Zahrabala nevěsta s ženichem na zahradě lahev s pálenkou?“ zeptala se ještě Sierra, která si přes krk natáhla bílou zástěru a uvázala si ji kolem útlého pasu.

„Když jsem si to tu byla prohlédnout, někdo se na to ptal, ale ženich prý zapomněl. O co vlastně jde?“

Sierra zakoulela očima, jako kdyby to byla opravdu vážná věc. „V téhle oblasti je pohřbívání pálenky tradicí. Pokud si přeješ, aby byl tvůj svatební den doopravdy šťastný, musí snoubenci s předstihem zakopat na zahradě lahev kořalky.“

Libby napadlo, že zřejmě měli s Jeremym na svůj svatební den zakopat pro jistotu rovnou dvě. „A co je čeká, když to neudělají?“

Sierra kývla směrem k zamračené obloze. „Děšť. Rozvod. Nálet sarančat. Jednoduše pořádná nálož smůly.“

„To je strašidelné.“

Sierra mávla nad Libbyiným zděšeným výrazem rukou. „Na přivolávání neštěstí kašleme. Komu by chybělo pohřbívání špiritusu?“ dodala a rozesmála se. „Bouřka je odtud ještě přinejmenším dvě hodiny, takže budeš mít dost času ukrýt svatebčany pod deštníky.“

Libby se nakonec rozhodla, že deštníky nechá prozatím v autě, ale když vybíhala po schodech, aby se konečně pustila do focení, jako na zavanou v dálce zahřmělo.

KAPITOLA TŘI

LIBBY

Sobota 6. června 2020

Usedlost Woodmont

Ranní předsvatební focení trvalo déle, než čekala. V duchu si pomyslela: *Do seznamu nejhorších scénářů si nezapomeň dopsat, že babička ženicha se opije koktejlem z šampaňského a pomerančového džusu.* Teď zbývalo posledních patnáct minut do obřadu a hosté v podstatě zaplnili místa na bílých dřevěných zahradních křeslech obrácených čelem ke kopci, který se svažoval k řece.

Když tento dům v osmnáctém století zbudovali, hlavní vchod byl obrácený k řece, která v té době sloužila jako dálnice. Cestující přijížděli a odjížděli po řece. To, co bylo dnes hlavní příjezdovou cestou k woodmontské usedlosti, bylo za časů Ezry Cartera jen o málo víc než pouhá jelení stezka. Moderní prostředky dopravy se změnily, ale dům zůstal věrný svému původu.

Dýdžej pouštěl do reproduktorů smyčcové kvarteto, které právě příhodně přehrávalo melodii písničky *Are You Gonna Be My Girl?*. Dýdžej umístil aparaturu moudře pod střechu domu.

Za posledních pár let si Libby zvykla na hudbu, kterou si větši-

na párů nechala zahrát na svatbě, a po nějaké době jí začala připadat jednotvárná. Všichni snoubenci se sice snažili prožít svůj velký den jinak než ostatní, ale většina stejně skončila u předvídatelných vzorců.

Pohledem přes rameno zkontrolovala nabobtnávající temná mračna, která se k nim čím dál víc blížila. V téhle chvíli by asi bylo nejprůhodnější, kdyby kvartet zahrál hlavní motiv z *Čelistí*. *Tutududuuu, tutududuuu*. Ani nákladák pozitivního myšlení a několik lahví s kořalkou zakopanou na zahradě by tuhle bestii nezastavily před tím, aby svatební obřad nepřeválcovala.

Při dalším zahřmění Libby pohlédla k parkovišti, kde stálo její SUV vybavené deštníky. Podívala se na hodinky. Kdyby utíkala, mohla by stihnout doběhnout k autu a vrátit se s deštníky ještě s určitou rezervou. Znovu pohlédla na temnou oblohu. Rozhodnutí padlo ve chvíli, kdy kvartet spustil další oblíbenou melodii *I Will Always Love You*. Otočila se na podpatku a rozeběhla se k autu vdechujíc do plic vlhký vzduch s vůní deště.

První kapky jí dopadly na temeno hlavy, když otvírala kufr svého SUV. Přes fotoaparáty spěšně navlékla nepromokavé kryty a do náruče popadla deštníky. Když nohou ťukla do tlačítka na automatické zavírání kufru, ozvalo se mohutné zaburácení hromu.

Zatímco se ověšená fotoaparáty snažila nějak uspořádat deštníky v náručí, na druhé straně řeky se spustil liják. Rozeběhla se zpátky. Vlivem vlhkého dusna jí začaly mezi lopatkami a nad horním rtem stékat stružky potu.

Na hlavu jí dopadaly další kapky, jak se řítila směrem ke svatebním hostům. Doufala, že se jí podaří dostat pod deštník aspoň nevěstu, její matku a ženicha.

V té chvíli se spustily tóny svatebního pochodu – o dobrých de-

set minut dřív, než bylo v plánu. Na většině svateb s sebou měla pomocného fotografa, který zachycoval důležité okamžiky z jiného úhlu. Ginger ale byla přesvědčená, že Libby nikoho takového nepotřebuje. Jenže teď Libby nebyla ani zdaleka na pozici, ze které by bylo možné cokoli zachytit. Jestli se zpozdí ještě o minutu, promešká celý obřad.

Za zády jí zarachotil červený pick-up a vzápětí zastavil vedle ní. „Nasedněte!“ houkl na ni řidič.

Poznala správce statku Coltona Reese, bratra nevěsty. Byl v černém obleku a bílé košili, ale bez kravaty. Tmavé vlasy měl zastrčené za uši, čímž vynikla jeho tvář, která nebyla v pravém smyslu slova krásná, ale zvláštním způsobem přitažlivá.

Při obhlídce rezidence přede dvěma týdny toho Colton moc namluvil. Naslouchal pouze návrhům své sestry a bez námitek souhlasil s tím, že na obřad pronajme zahradní křesla. Chtěl také zajistit stan, ale Ginger mu řekla, aby si s tím nedělal starosti.

„Proč nejste na obřadu?“ vyhrkla na něj.

„Viděl jsem vás, jak se dáváte na úprk. Říkal jsem si, že buď opouštíte loď, anebo utíkáte pro záchranné kruhy. Která z těch dvou variant platí?“

„Záchranné kruhy.“ Hodila deštníky na korbu a vyšplhala se do kabiny.

„Za chvíli je to tu,“ pronesla.

„Máte pravdu.“ Colton se naklonil v elegantním saku nad volant a vykoukl oknem na oblohu. „Od řeky to vždycky přichází rychle.“

„Začali s obřadem dřív.“

„Ginger zavelela. Bez stanu to bude špatné.“

„Jedťe, jako byste ten vůz ukradl. Potřebuju se tam dostat co nejrychleji.“

Colton se zazubil, sešlápnul plyn a rozjel se v ústrety temné obloze. Mohlo mu být mezi pětatřicet až čtyřiceti a Libby předpokládala, že svým mírně podmračeným výrazem může působit nebezpečným dojmem, který dámy obvykle milují. „Ráno jsem se je snažil přesvědčit, ať přesunou obřad dovnitř.“

„Ginger trvala na obřadu venku hlavně kvůli vašim zahradám.“ Na přední sklo dopadaly obrovské kapky, které se rozprskávaly do mokrých kruhů.

„Jaký je teď plán?“ zeptal se.

„Vy rozdáte deštníky a já mezitím budu fotit,“ prohlásila Libby. „Nejdřív dejte deštník nevěstě, potom její matce. Další rozdejte mezi starší dámy. Teprve když vám nějaké zbydou, podělte muže.“

„Jako na *Titaniku*.“ Zaparkoval a rozeběhl se ke korbě vozu právě ve chvíli, kdy se nebe otevřelo a spustil se liják. Někteří hosté si nad hlavou drželi program ve snaze nenechat si obřad ujít. Jiní to vzdali a utíkali se schovat pod úzký přístřešek u vchodu do domu, který se rychle plnil.

Colton otevřel deštník a podal jí ho. Chytila ho jednou rukou, zatímco ve druhé svírala fotoaparát. Fotila jeden snímek za druhým, zatímco matka nevěsty vedla spěšně dceru uličkou mezi rozestavěnými židlemi. Colton podal matce deštník, avšak nevěsta ho odmítla a neohroženě mířila ke svatebnímu oblouku a čekajícímu ženichovi. Oba se smáli, ale většina hostů se raději zvedla a utíkala se skrýt pod střechu.

Libby vzdala snahu držet deštník a u toho fotit. Místo toho podala svůj deštník nešťastnému prchajícímu svatebčanovi a sama zamířila uličkou mezi opuštěnými sedačkami k nevěstě a ženichovi.

Když se k nim přiblížila, vyměnila fotoaparáty. Farář předčítal svatební slib a s každým dalším zaburácením zrychloval. Nevěsta

se ženichem se chytli za ruce a v té chvíli se z nebe spustily provazce vody.

Farář konečně prohlásil manželství za uzavřené a spěchal nejkratší cestou k domu. Novomanželé se otočili a ruku v ruce se rozeběhli rozmáčenou uličkou. Bahno stříkalo nevěstě na šaty a ženichovi na smoking. Ginger měla vlasy zplihlé, make-up rozmazaný a šaty nasáklé vodou. Libby se podařilo zachytit každý krok a každé šplouchnutí, byla si jistá, že tohle budou jedinečné záběry.

Následovala nově oddaný pár směrem k verandě, kde na ně čekali jásající hosté. Personál cateringu a Colton rozdávali ručníky. Vsadila by se, že to byl on, kdo je objednal.

Když se konečně dostala pod přístřešek i Libby, měla kalhoty s halenkou promáčené a boty plné vody.

„Tady se člověk nenudí,“ poznamenala Sierra a podala jí ručník, zatímco druhou rukou se snažila udržet podnos s koktejly Manhattan.

„Měli zakopat tu pálenku,“ ucedila Libby.

„Anebo pronajmout stan. Dáš si koktejl?“

„Díky, raději až pak.“

„Víš, kde mě hledat.“ Sierra se otočila a s úsměvem nabídla skleničku z podnosu prvnímu promáčenému hostu.

Libby vešla do domu a hned se zastavila, aby si vyfotila nádherně naaranžované květiny ve starožitné porcelánové váze. Původní dům byl postavený kolem roku 1735, k novějším přestavbám došlo v padesátých a devadesátých letech osmnáctého století. Prostorné místnosti po její levé ruce byly vkusně vyzdobené a během jejich obnovy jim bylo vráceno kouzlo koloniálního stylu. Jedna byla vymalovaná sytým odstínem lovecké zelené a další tmavě vínovou barvou. Každý krb byl obložený bílým jemně žilkovaným mramorem a stě-

ny natřené indigově modrou barvou. Tento ušlechtilý kámen a luxusní odstíny barev byly v té době vzácností a pro britskou kolonii Virginie to bylo jasné znamení, že Carterovi si vedli velice dobře.

Její pozornost upoutaly jemně zdobené římsy, mramorové krby a ručně dělané okenní tabulky, a tak spěšně pořídila pár snímků, o nichž věděla, že budou spíš pro ni než pro nevěstu.

Libby se focení svateb věnovala už pět let a každý měsíc měla víc zakázek. Vždycky měla vášeň pro fotografování a jako malá sbírala nejruznější starožitné fotoaparáty. Jenže uměním, jak říkával její otec, si nevydělá na zaplacení složenek, a tak šla na jeho popud studovat na zdravotnickou školu. Bylo to náročné studium, ale ukončila ho s vyznamenáním a stala se z ní sestra na onkologii. Ke svému překvapení (a zcela jistě i k překvapení vlastního otce) měla talent pro péči o nemocné. Překulilo se pár let a ona potkala Jeremyho, zamilovali se do sebe a vzali se. Život šel dál – a potom se zastavil.

Libby chvíli pozorovala hemžení hostů v přední části domu vyzdobené kopretinami a měsíčky. Vzápětí zamířila do menší postranní místnosti, kde si předtím nechala část svého fotografického vybavení, aby si vyměnila objektiv.

Znovu se u ní objevila Sierra, koktejlů na podnose očividně ubylo. „Uvědomuješ si, že fotíš historicky první svatbu ve Woodmontu?“

„Je to tu nádherné.“

„Myslíš, že by to mohlo přilákat další zájemce o svatby nebo nějaké oslavy?“

„Určitě. To místo má své kouzlo, ale paní Grantová už několik nabídek odmítla. Jestli změní názor a pustí se do pořádání společenských akcí, bude to zlatý důl.“

Většina hostů se přesunula ke dvěma pultům s občerstvením ve-

dle švédského stolu. Nevěsta s ženichem zmizeli v jedné ze skrytých místností, aby se trochu vzpamatovali. Právě ve chvíli, kdy dýdžej pustil písničku *The Devil Went Down to Georgia*, nebe pročísl další blesk.

„Musím vyfotit ještě stůl s dorty a květinovou výzdobou.“ Libby chvíli šátrala v kapse a hledala seznam s hosty, které si Ginger přála zvěčnit. Papír sice pořádně zvlhnul, ale inkoust se naštěstí nerozpil.

„Jdu zkusit štěstí na druhou stranu místnosti.“

„Přeju dobrý lov.“

Cestou k ní přistoupil chlapec s dívkou, oba s havraními vlasy a zelenýma očima – nejspíš se jednalo o sourozence. Zhruba třicetiletá matka se stejně zelenýma očima je jemně popostrkovala dopředu a diskrétně je nabádala, aby se usmívali.

„Slečno McKenzieová,“ oslovila ji. „Předpokládám, že si na mě ani děti nepamatujete. Tohle je Kale a tohle Robert. Váš otec byl jejich lékařem a mým vlastně taky.“

„Dostávali jsme od něj třešňová lízátka,“ rozzářil se chlapec.

„A když mi dal injekci, vůbec to nebolelo,“ doplnila ho dívka.

„Bylo nám moc líto, když jsme se dozvěděli, že už není mezi námi,“ dodala žena.

Libby si nervózně pohrávala s fotoaparátem. Věděla, že když se přestěhuje zpátky do Bluestonu, podobné historky o tátovi ji budou provázet na každém kroku. A s každou takovou se jí po něm bude čím dál víc stýskat. Ale jakkoli by se nejraději držela od podobných lidí a jejich vzpomínek dál, neudělala to. Dlužila to svému otci, který po několik desetiletí pečoval o tisíce dětí z okolí.

Když měl v lednu pohřeb, byl episkopální kostel v Bluestonu přeplněný truchlícími rodinami, ve kterých léčil většinou hned několik generací, jako tomu bylo v tomhle případě. Pod klenutým stropem

se mačkal bezpočet lidí. Otec by byl pyšný. Měl za to, že počet lidí na pohřbu je měřítkem toho, jaký život daný člověk žil.

„Děkuju,“ hlesla.

Z postranní místnosti se vynořila nevěsta se ženichem a hosté začali jásat. Ginger vypadala stejně šťastně jako Libby o svém vlastním svatebním dnu.

„Slyšela jsem, že jste se vrátila natrvalo do města,“ poznamenala žena.

„Ano. Bydlím teď v tátově domě,“ usmála se. Na maloměstě se nic neutají. Větší část zimy strávila schoulená nad počítačem, ve kterém upravovala a třídila svatební fotografie, domlouvala si nové schůzky a navštěvovala nejrůznější akce a společenské události. Práce jí pomáhala vypořádat se se smutkem nad tatínkovou smrtí, třemi potraty a rozvodem.

„V tom případě vítejte zpátky v Bluestonu,“ pronesla žena. „Já jsem Molly.“

„Ráda jsem vás poznala, Molly.“

„Jste tady i s mužem? Někdo mi říkal, že čekáte miminko.“

Ty věčné otázky kolem dětí. Když s Jeremym oznámili, že se snaží o miminko, začal doslova hon, kdo první spatří, že se jí vzdouvá břicho. Pokaždé když se napila vína, lidé si toho všimli. A všimli si i toho, když se nenapila. Při prvním pozitivním testu na těhotenství koupil Jeremy miniaturní tričko s logem baseballového týmu Nationals. Narazila na něj jen pár týdnů po prvním potratu.

„Manželka už bohužel nemám,“ odpověděla Libby. „A děti taky ne. Teď jsem se dala na sólovou dráhu,“ pronesla s patrnou výzvou v hlase.

„V tom případě přeju hodně štěstí,“ pronesla Molly nejistým tónem. Zřejmě jí došlo, že informace, které o Libby měla, jsou poněkud zastaralé. „A Bůh vás opatruj.“

Tahle fráze se na jihu často užívá ve chvíli, kdy si člověk v duchu říká: „Chudinko ubohá.“ Libby se i tak nepřestala usmívat a vrátila se k fotografování.

Následující dvě hodiny uběhly rychle. Zahlédla Coltona s jeho matkou a dvěma malými chlapci, kteří vypadali jako jeho miniaturní kopie. Předpokládala, že jsou to jeho děti a může jim být zhruba pět a šest let. S určitým zklamáním si uvědomila, že se mezi hosty patrně ukrývá i Coltonova manželka.

Pokračovala dál ve focení, jak Ginger krmí svého novomanžela dortem, jak ženich tančí se svou matkou a Colton s tou svou.

Zatímco se hosté pustili do obligátního tance na hit *Y.M.C.A.*, Libby zkontrolovala záběry, které musela za každých okolností pořídit. Když se ujistila, že má splněno, naložila si na talířek občerstvení a vyklouzla ven pod přístřešek. Déšť už ustal, bylo ale pořád dusno a teplo. V dálce se nad řekou zvedala mlha, zatímco zpoza šedivého nadýchaného mraku vykukovalo slunce. Byl to až tajemně krásný pohled, který jí připomněl, proč je tahle oblast tak populární mezi lidmi, již se rozhodli žít mimo město.

Pozorovala, jak Colton odchází do vzdálené stodoly, a za pár vteřin se z ní vynořil v karmínově červeném legendárním veteránu Ford T. Jemně přeřadil a zastavil před hlavním vchodem. Motor burácel a kapota se trásla ještě chvíli po tom, co ho vypnul. Vzadu byla připevněná obrovská cedule NOVOMANŽELÉ.

Když Colton přecházel před autem, zachytila Libby jeho pohled. Tmavé vlasy měl ulízané dozadu a pořád trochu vlhké po předchozím líjaku. „Věřila byste tomu, že to auto je místní? V garáži je podobných veteránů ještě několik. Kolik času nám zbývá do odjezdu novomanželů?“

„Dvacet minut.“